

skifte af dødsboer, idet en nærmere udformning af regler herom må udskydes, indtil en kodificering af de materielle arveretsregler har fundet sted.

I overensstemmelse hermed har man i § 2 bibeholdt de i anordning af 26. juli 1926 givne regler om skiftebehandling med de ændringer, der følger af den foreslåede omordning af retsvæsenets organer.

Der henvises iøvrigt til bemærkningerne i betænkningen pag. 112.

Til § 3.

Heller ikke med hensyn til værgemål har man anset det for muligt at give mere udførlige regler, forinden der indføres materielretlige regler om umyndighed. I overensstemmelse hermed bibeholdes reglerne i den førnævnte kgl. anordning med de ændringer, der følger af omorganisationen af retsvæsenets organer.

Det bestemmes i § 3, at afgørelse om umyndighed træffes ved dom.

Som en nydannelse indføres der en bestemmelse om, at retsformanden, når omstændighederne taler derfor, kan beskikke en egnet mand til som bisidder at varetage indstævntes interesser under sagen. Herved finder bestemmelserne i kapitel 5 §§ 22—27 om beskikkelse af bisiddere i kriminelle sager med de af forholdets natur følgende ændringer tilsvarende anvendelse.

Til § 4.

I denne og de følgende bestemmelser er der givet nærmere regler angående behandlingen af sager om fastslåelse af faderskab til børn født udenfor ægteskab og om fastsættelse af underholdsbidrag.

Der henvises i denne forbindelse til betænkningen pag. 110.

I § 4 fastslås det, at de hidtil på dette område gældende regler, der indeholdes i et regulativ af 15. marts 1929 angående underholdsbidrag til børn født udenfor ægteskab i Grønland, opretholdes med de ændringer, der fremgår af de følgende bestemmelser.

Man har herved fulgt det samme hovedprincip som med hensyn til skifte og værgemålssager, nemlig at opretholde de hidtil gældende bestemmelser, indtil der kan udarbejdes nye materielretlige regler om spørgsmålet.

Statsministeriet har imidlertid anset det for rigtigst, at der allerede nu, udover de ændringer, der følger af retsvæsenets omorganisation, i disse sager søges gennemført visse processuelle regler, som i det store og hele må kunne accepteres, uanset hvilke ma-

terielretlige regler der indføres, og som giver bedre mulighed for en forsvarlig behandling af sagerne.

Til § 5.

Da nyere børnelovgivning fremtræder som beskyttelseslove for barnet, bør sagerne også i videst muligt omfang behandles i det land, hvor barnet bor, hvilket i praksis vil sige det land, hvor moderen bor.

Stk. 2 er dog nødvendigt, fordi der ellers kunne forekomme sager, der hverken kunne behandles udenfor eller i Grønland, fordi det pågældende land ikke anvender princippet om moderens bopæl som afgørende.

Til § 6.

I bestemmelsen foreslås det i modsætning til den danske ordning (retsplejelovens § 456 c), at moderens bopæl skal være afgørende for, hvor sagen anlægges. Man har herved lagt vægt på, at man først og fremmest bør nå til den bedst mulige opklaring i sagen, og i tvivlsomme sager, hvor ikke begge parter kan møde for samme ret, er det vigtigere, at den dommer, der skal afsige dommen, har lejlighed til at kunne afhøre moderen personligt og nøjes med en afhøring af manden ved en anden ret, end omvendt. Man har ment, at dette hensyn medfører, at man bør fravige den i andre civile sager anvendte hovedregel, hvorefter sagsøgte (her mandens) bopæl er afgørende.

Den kommission, der for tiden arbejder med en fælles nordisk børnelovgivning, påtænker at foreslå en lignende ændring for dansk rets vedkommende.

§ 6, stk. 3, betyder, at landsdommeren af praktiske grunde kan flytte en faderskabssag f. eks. i tilfælde, hvor en overvejende del af de personer, der skal afgive forklaring, måtte bo i en anden grønlandsk retskreds end den, i hvilken sagen ellers skulle behandles.

Til §§ 7—8.

I lighed med den ved de danske børnelove gennemførte ordning foreslås det pålagt politiet, kommunefogederne og kredsdommeren ex officio at drage omsorg for, at faderskabs-sager rejses og gennemføres.

Til § 10.

Der henvises til bemærkningerne til § 3 med hensyn til spørgsmål om bisidderens stilling.

2. stykke er indsat efter forslag af landsrådene. Bestemmelsen svarer i realiteten til bestemmelsen i retsplejelovens § 456 l.